

”Ham tror I på nu uden at se ham”

Påskedag, 27.3.2016. Aarhus. LGJ

Foto: Kirsten G. Hansen, marts 2016

1. Petersbrev 1,3-9

Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid. Da skal I juble, skønt I nu en kort tid, hvis det skal være, må lide under prøvelser af mange slags, for at jeres tro, der er mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves i ild, kan stå sin prøve og blive til pris og herlighed og ære, når Jesus Kristus åbenbares. Ham elsker I uden at have set ham, ham tror I på nu uden at se ham, men I skal juble med en uudsigelig, forklaret glæde, når I kommer frem til troens mål, jeres sjæles frelse.

Hvad var de første kristnes hemmelighed, siden de kunne tro på Jesu opstandelse? Det umiddelbare svar er, at de havde set Jesus efter hans opstandelse og været sammen med ham. Det var grunden. Helt enkelt. Og så var det måske alligevel ikke den eneste grund. For det var kun apostlene, en flok kvinder og op mod 500 andre, som så ham efter hans opstandelse. De mange tusinde jøder, der kom til tro på Jesus i Jerusalem, Samaria og Galilæa efter pinse, og senere i Lilleasien, Grækenland og Rom troede på Jesus, uden at have set ham efter hans opstandelse. Apostlen Peter skriver ligeud derom i 1 Petersbrev: *”Ham elsker I uden at have set ham, ham tror I på nu uden at se ham” (1 Pet 1,8)*. De troede på Jesus uden at have set ham. Deres tro skyldtes ikke, at de havde set Jesus.

Også de første disciple troede ikke kun, fordi de så den opstandne Jesus. Lukas fortæller i kap. 24 om de to disciple på vej til Emmaus, at de ikke genkendte Jesus straks. Og Jesus sagde heller ikke som det første til dem, at han var Jesus, som var opstået fra de døde. I stedet spurgte han til deres situation og viste dem, hvorfor Kristus måtte lide og dø på korset. Han gennemgik Skrifterne, Moses og Profeterne og Salmerne og forklarede dem, at *Kristus måtte lide alt dette og så indgå til sin herlighed*. Og da brændte det i deres hjerter. Da han derpå brød brødet, genkendte de ham.

Da apostlen Paulus mødte hedninger med evangeliet, havde han ikke noget synligt bevis med i tasken. Ingen dødeopvækkelse. Derimod forkyndte ”ordet om korset”. Han understreger det i 1 Korintherbrev 1-2. Og han minder dem senere om, at han som et første forkyndte for dem, *”at Kristus døde for vore synder efter Skrifterne. Og at han blev begravet, og at han opstod på den tredje dag efter Skrifterne. Og at han blev set af de 12 – og af 500 brødre på én gang – og til sidst af mig ...” (1 Kor 15)*.

Jeg mærker hvert år i påsken et brændende ønske om, at jeg som præst kunne levere det afgørende bevis for menigheden, så ingen skal være i tvivl, men kan være helt visse. En slags dødeopvækkelse. Et tegn. Et under. Men hvor bliver det af? Jeg får det aldrig. - Men Gud har givet os Skrifterne, profeternes ord om Kristus, som skulle lide – og apostlenes ord om at han led, døde og opstod. ... Det var vejen til påsketro dengang. Og det er vejen til påsketro i dag. Der er ingen anden vej til opstandelsestro end gennem Skrifterne. Paulus skriver til Romerne: *"Troen kommer af det, som høres, og det, som høres kommer i kraft af Kristi ord"* (Rom 10). Og han skriver til Timoteus: *"Du kender de hellige Skrifter, som kan gøre dig vis til frelse ved troen på Kristus Jesus"* (2 Tim 3). Og apostlen Peter siger i dag: *"Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi far, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde."* Tro og genfødsel skabes ikke ved en ny dødeopvækkelse i menigheden, men ved Jesu opstandelse fra de døde. Og Peter forklarer i samme kapitel vers 23-25, hvordan det sker: *"I er jo ikke genfødt af en forgængelig, men af en uforgængelig sæd, Guds levende og blivende ord; for alle mennesker er som græs, al deres herlighed som markens blomster. Græsset tørrer ind, blomsterne falder, men Herrens ord forbliver til evig tid. Det er dette ord, som er forkyndt for jer i evangeliet!"*

Læg mærke til, at det ikke er os, der sidder som dommere, der skal efterprøve beviserne. Vi er her som græs, der forgår, vi er her som kød, der er skrøbeligt. Vi er her som overtrædere og skyldige mennesker. Peter beskriver det i samme kapitel v.18: *"I ved jo, at det ikke var med forgængelige ting som sølv eller guld, I blev løskøbt fra det tomme liv, I havde overtaget fra jeres fædre, men med Kristi dyrebare blod som af et lam uden plet og lyde."*

Når vi ser på påskeberetningerne, er det så tydeligt, at det er en sammenhæng mellem Jesu død og hans opstandelse og ordet herom. Ordet er et personligt ord, som skaber påsketro. Tag evangeliet i Matthæus 28: *"Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det"* (Matt 28,5-7). Her understreges, at det er DEN KORSFÆSTEDE, der er opstået. Og at det skete "som han har sagt!" Hans ord er nødvendigt! Og giv det videre!

Eller tænk på påskeberetningen i Johannes 20 om MARIA MAGDALENE ved graven. Hun ser Jesus, men genkender ham ikke. Hun tror først, at han er gravhavens gartner. Hun forestiller sig ikke nogen opstandelse og leder i stedet efter Jesu døde legeme. Men da Jesus siger hendes navn, "Maria!". Og da genkender hun ham og svarer: "Rabuni", "Min mester!" (Joh 20).

Og tænk på disciplene påskedags aften. Da Jesus kom til dem, mens de sad inde bag lukkede døre af frygt, da viste dem sine hænder og sin side. Også her understreges sammenhængen mellem korsfæstelse og opstandelse. Det, de skulle se, var "GUDS LAM SOM BÆRER VERDENS SYND" (Joh 1,29). Opstandelsen stod ikke alene. En

dødeopvækkelse kan jo have mange forklaringer og årsager. Men Jesus Kristus opstod efter at have båret dine synder! Det er stort. Det er frelse. Det fylder os med håb.

Og tænk på Emmausdisciplene – igen. De genkendte ikke Jesus. Han var for dem som en fremmed. Man han fulgtes med dem og gennemgik for dem, hvad der i alle Skrifterne stod skrevet om Menneskesønnen – Kristus – hvordan han *måtte* lide og dø og bære synden. Da det stod klart for dem, så de ham som den opstandne.

Tænk også på disciplene i Galilæa efter Jesus var opstået. Da de var ude at fiske, og Jesus kom og sad på bredden, står der: *Ingen turde spørge ham: "Hvem er du?" For de vidste, at det var Herren. (Joh 21,12-14).* Og det, han gjorde ved Peter var helt særligt: Spørger til hans kærlighed – og Jesus viser ham, at han – trods Peters fald – vil bruge ham. For Peter er tilgivet.

For at give dem opstandelsestroen lod Jesus ordet om hans lidelse og død komme først. FØR sin opstandelse forstod de intet af det om hans lidelse og død. OG EFTER sin opstandelse fik de troen, når de hørte, hvorfor Kristus måtte lide alt dette. - Sådan er den kristne tro et sammenvævet tæppe med tråde på kryds og tværs. Trådene på den ene led er Jesu lidelse og død. Trådene på den anden led er hans opstandelse og sejr. Kun når disse tråde væves sammen, findes tæppet, dvs. troen. Uden denne sammenhæng er og bliver alt løse tråde, som der ikke er nogen varme eller beskyttelse i.

Dette troens tæppe kan du tage om dig, varme dig i og gøre til dit. Og det gør du, når du hører evangeliet. Da mærker du dine synder – og tilgivelsen. Da mærker du din død – og hans opstandelse og nærvær.

Og det er denne frelse, Peter tjener os med i sine breve. De er som vores arbejdstøj, vores lune tøj, vores kappe, vores kjortel. Også vores festtøj. Vi kan altid være iklædt dette ord. Omgive os med det og fryde os over det – i tjeneste – og i prøvelser.

Lad os da høre påskeordene fra 1 Petersbrev igen. De varmer og giver os tro og håb: *Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid. Da skal I juble, skønt I nu en kort tid, hvis det skal være, må lide under prøvelser af mange slags, for at jeres tro, der er mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves i ild, kan stå sin prøve og blive til pris og herlighed og ære, når Jesus Kristus åbenbares. Ham elsker I uden at have set ham, ham tror I på nu uden at se ham, men I skal juble med en uudsigelig, forklaret glæde, når I kommer frem til troens mål, jeres sjæles frelse. (1 Pet 1,3-9). Amen.*